

[Ministeren for offentlige arbejder.]

for mig og ikke over for dem, der havde fået tilsagnet.

Jeg skal ikke trække debatten længere ud, kun henstille, at man i det udvalg, som nu skal nedsættes, undersøger også de ting, jeg her har fremdraget vedrørende det kommunale selvstyre; så tror jeg, der vil være adskillige, som — enten de nu er tilhængere eller modstandere af forslaget til folketingsbeslutning — kommer i tanker om, at det vist er klogest at lade denne sag ligge, sådan som den ligger.

(Kort bemærkning).

Rager: Jeg vil gerne sige til den højtærede minister, at det, som skete her, er noget af det allerværste, der kan ske: at ministeren ikke selv lagde mærke til, at han nogle gange sagde „magistratens beslutning“. Der foreligger ingen sådan beslutning om sagen her, og ikke desto mindre har ministeren her fra talerstolen brugt udtrykket „magistratens beslutning“. Så stærkt er denne sprogbrug indlevet. Man ser det jo også i lovforslag, som vi får forelagt, og i hvis tekst der fra gammel tid står: den og den institution ude i landet, i København magistraten. Det er jo heller ikke rettet endnu. Det er 20 år siden, vi fik den nye forfatning for Københavns kommune, og endnu skal man ved en lejlighed som denne stå og bruge tid til at korrigere.

Ordføreren for forslagsstillerne (Bertel Dahlgaard): Jeg skal kun fremsætte en enkelt bemærkning til den højtærede minister, der mente, at jeg skulle have udtalt, at forslaget her var stillet som en venlighed mod Københavns kommune. Det tror jeg ikke jeg nogen sinde har sagt. Dette forslag er fremsat ud fra en samfundsmæssig vurdering af, hvad der foregår i Københavns kommune på dette område — og foregår med statsmidler. Men jeg har sikkert sagt, at der ligger ikke nogen uvenlighed deri over for Københavns kommune. Og når den højtærede minister siger, at mine bemærkninger skulle opfattes på den måde, at jeg ønskede, folketinget skulle sige til Københavns kommune: værsø, I skal gøre sådan og sådan, så er der ikke nogen som helst baggrund derfor. Min

bemærkning tog sit udgangspunkt i dette, at folketinget må kunne vente, at man fra Københavns kommunes side heller ikke udviser uvenlighed på den måde, som det har fundet udtryk i den tonart, som af den pågældende borgmester og en borgerrepræsentant er anvendt i udtalelser til pressen.

Jeg føler mig i øvrigt overbevist om, at de forskellige synspunkter og argumenter, der på nuværende tidspunkt kan fremføres, nu ligger nogenlunde klare for offentligheden. Jeg skal derfor kun fremsætte nogle få yderligere bemærkninger.

Jeg er nødt til at sige et par ord til socialdemokratiets ordfører, det ærede medlem hr. Heising. Det ærede medlem begyndte med at tale om, hvor vigtig gennemførelsen af denne trafikåre var, hvor vigtigt det var ikke at skabe en flaskehals på dette sted og alt det dér. Det er der ingen uenighed om; det vedkommer ikke det, vi drøfter i tinget nu. Det ærede medlem fremsatte derefter med nogen forargelse en bemærkning om, at dette spørgsmål virkelig aldrig var blevet behandlet i Københavns kommune ud fra snævre økonomiske betragtninger som f. eks. hensynet til de 85 pct.s tilskud fra staten. Men hvorfor argumenteres der da så hele tiden under denne sags behandling fra Københavns kommunes side med de 85 pct.? Man argumenterede med det over for pressen i et pressemøde, man argumenterede med det i borgmesterens tale i sin tid, man argumenterede med det i den betænkning, som blev afgivet af borgerrepræsentationen, og hvor man udtrykkelig anførte, at det hele kun drejede sig om $\frac{1}{4}$ mill. kr. til den ene eller den anden side, da man ville få de 85 pct.

Det ærede medlem hr. Heising var på nippet til at sige, at jeg skulle have gengivet ukorrekt, hvad den konservative ordfører havde fremsat om denne sag i borgerrepræsentationens møde. Højtærede formand, jeg er ked af, at jeg må bede om tilladelse til et kort citat, men jeg synes, jeg er nødt til det over for denne udtalelse. Den konservative ordfører i borgerrepræsentationen, hr. Wassard Jørgensen, udtalte:

„Det har vist sig, at man økonomisk set må sige, at kommunen kommer til at stå nogenlunde ens, hvad enten man vælger den ene eller den anden løsning,